

- 3) Sąd dokonał błędnej wykładni art. 10 ust. 3 i art. 13 ust. 1 zdanie trzecie rozporządzenia nr 659/1999, nie uwzględniając, że decyzja w sprawie udzielenia informacji wywiera bezpośrednie skutki na pozycję prawną państwa członkowskiego i zainteresowanego przedsiębiorstwa, gdyż art. 13 ust. 1 zdanie trzecie umożliwia Komisji w przypadku niezastosowania się do nakazu udzielenia informacji podjęcie decyzji na podstawie dostępnych informacji. Wynikające z tego ułatwienie dowodu dla Komisji prowadzi do istotnego pogorszenia pozycji procesowej zainteresowanego przedsiębiorstwa, które w celu zachowania swoich praw faktycznie zmuszone jest do udzielenia żądanych informacji.
- 4) Sąd naruszył prawo również z tego powodu, że zaprzeczył skutkom prawnym decyzji w sprawie udzielenia informacji, stwierdzając, że chodzi o zwykły środek tymczasowy, który służy jedynie przygotowaniu decyzji ostatecznej. Sąd nie uwzględnił przy tym, że nie wyklucza to zaskarżalności, jeżeli domniemany środek tymczasowy — jak decyzja na podstawie art. 10 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999 — wywiera własne niekorzystne skutki prawne.
- 5) Sąd nie uwzględnił w końcu, że naruszenia prawa popełnione przez Komisję przy podjęciu decyzji w sprawie udzielenia informacji nie mogłyby zostać uwzględnione wystarczająco w ramach skargi na decyzję kończącą postępowanie, w szczególności ponieważ wtedy niemożliwe byłoby powołanie się na niepełny charakter podstawy faktycznej. Do tego tymczasowe zastosowanie się do sprzecznego z prawem nakazu udzielenia informacji może być jednak związane ze znacznym nakładem czasowym i finansowym ze strony zainteresowanego przedsiębiorstwa.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Gießen (Niemcy) w dniu 28 września 2010 r. — Postępowanie karne przeciwko Barisowi Akyüzowi

(Sprawa C-467/10)

(2010/C 328/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Gießen

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Baris Akyüz

Pytania prejudycjalne

Czy

- a) art. 1 ust. 2 w związku z art. 8 ust. 4 akapit drugi dyrektywy Rady z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy (91/439/EWG) ⁽¹⁾
- b) art. 2 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (przekształcenie) ⁽²⁾

należy interpretować w ten sposób, że

- 1) zakazują one państwu członkowskiemu (państwu przyjmującemu) odmowy uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania przyznanego przez inne państwo członkowskie (państwo wydające), jeśli uzyskanie uprawnienia do kierowania w państwie wydającym było poprzedzone odmową przyznania uprawnienia do kierowania w państwie przyjmującym, ponieważ nie były spełnione fizyczne i psychologiczne wymogi bezpiecznego prowadzenia pojazdu;
- 2) w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej: zakazują one państwu członkowskiemu (państwu przyjmującemu) odmowy uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania przyznanego przez inne państwo członkowskie (państwo wydające), jeśli uzyskanie uprawnienia do kierowania w państwie wydającym było poprzedzone odmową przyznania uprawnienia do kierowania w państwie przyjmującym, ponieważ nie były spełnione fizyczne i psychologiczne wymogi bezpiecznego prowadzenia pojazdu oraz na podstawie informacji figurujących w prawie jazdy, innych niespornych informacji pochodzących od państwa wydającego albo na podstawie innych niewątpliwych informacji, w szczególności pochodzących od samego posiadacza prawa jazdy albo innych pewnych informacji pochodzących od państwa przyjmującego, stwierdzono, że zachodzi naruszenie reguły miejsca zamieszkania z art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 91/439/EWG lub art. 7 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2006/126/WE

— jeśli inne niewątpliwe informacje, w szczególności pochodzące od samego posiadacza prawa jazdy albo inne pewne informacje posiadane przez państwo przyjmujące nie wystarczą: czy informacje pochodzą od państwa wydającego w rozumieniu orzecznictwa Trybunału także w sytuacji, gdy nie zostały one przekazane bezpośrednio, lecz pośrednio w formie opartego na tych informacjach komunikatu osób trzecich, w szczególności ambasady państwa przyjmującego w państwie wydającym —

- 3) zakazują one państwu członkowskiemu (państwu przyjmującemu) odmowy uznania na swoim terytorium uprawnienia do kierowania przyznanego przez inne państwo członkowskie (państwo wydające), jeśli formalne wymogi uzyskania prawa jazdy w państwie wydającym zostały wprawdzie spełnione, jednak stwierdzono, że pobyt służy wyłącznie uzyskaniu prawa jazdy, a nie żadnemu z innych celów chronionych przez prawo Unii, w szczególności

swobodom podstawowym określonym w TFUE i Kartie praw podstawowych Unii Europejskiej, a także europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (turystyka mająca na celu uzyskanie prawa jazdy)?

niej egzaminowi w celu ich akredytowania lub uznania przez ten instytut.

⁽¹⁾ Dz.U. L 237, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 403, s. 18.

⁽¹⁾ Dz.U. L 255, s. 22.

Skarga wniesiona w dniu 28 września 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-470/10)

(2010/C 328/34)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. França i I.V. Rogalski, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez utrzymanie obowiązku rejestracji i akredytacji przez organy portugalskie w odniesieniu do jakiegokolwiek tymczasowego świadczenia usług przez rzeczników ds. patentów wspólnotowych, działających zgodnie z prawem w innym państwie członkowskim oraz poprzez przeprowadzenie kontroli kwalifikacji zawodowych rzeczników ds. patentów wspólnotowych, którzy przenoszą się do Portugalii, nawet tylko na czas tymczasowego świadczenia usług, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 i 7 dyrektywy 2005/36/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych.

- obciążenie Republika Portugalska kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sporne przepisy portugalskie uniemożliwiają rzecznikom ds. znaków towarowych i patentów działającym zgodnie z prawem w innym państwie członkowskim wykonywanie działalności reprezentowania przez Instituto Nacional da Propriedade Industrial (INPI) (krajowym instytutem własności przemysłowej) w Portugalii, kiedy przenoszą się oni do tego państwa w celu świadczenia usług na rzecz klientów mających siedzibę w innym państwie członkowskim, jeżeli nie poddali się oni wcześ-

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg (Austria) w dniu 28 września 2010 r. — Martin Wohl i Ildiko Veres przeciwko Magistrat der Stadt Salzburg, uczestnik postępowania: Finanzamt Salzburg-Stadt

(Sprawa C-471/10)

(2010/C 328/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Martin Wohl i Ildiko Veres

Strona pozwana: Magistrat der Stadt Salzburg

Pytania prejudycjalne

Czy załącznik X: Wykaz, o którym mowa w artykule 24 Aktu Przystąpienia Republiki Węgierskiej do Unii Europejskiej (1. swobodny przepływ osób) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przekazania siły roboczej z Węgier do Austrii nie należy uważać za oddelegowanie pracowników a krajowe ograniczenia zatrudniania pracowników węgierskich/słowackich w Austrii dotyczą również w tym samym stopniu pracowników węgierskich/słowackich przekazanych przez węgierskie przedsiębiorstwa (i tam zatrudnionych w sposób zgodny z prawem) do Austrii?

⁽¹⁾ Dz. U. L 236, s. 846.

Skarga wniesiona w dniu 29 września 2010 r. — Komisja przeciwko Węgrom

(Sprawa C-473/10)

(2010/C 328/36)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Støvlbæk i B.D. Simon, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Węgierska